

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně:

- a) H. M.,
- b) nezl. I. K.,
- c) nezl. M. K.,

oba státní příslušnost: U.,

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky,

sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2019, č. j. OAM-84/ZA-ZA11-VL16-R2-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2019, č. j. OAM-84/ZA-ZA11-VL16-R2-2016, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se jménem svým a svých dvou nezletilých dětí (dále jen „žalobkyně“) podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobkyně uvádí, že je toho názoru, že se žalovaný v rámci nového projednání věci neřídil pokyny Městského soudu v Praze, který ve svém rozhodnutí ze dne 30. 10. 2018 uvedl, že je zapotřebí zaměřit se na posouzení ozbrojených skupin v domovském regionu žalobkyně, dále na spojitost ozbrojených skupin s Ukrajinskou armádou, či na tvrzení žalobkyně, který uvedl, že se v problematické situaci obrátila na svého kamaráda pracujícího u tamní policie, který její rodinu seznámil s přístupem policie vůči podaným stížnostem.
3. V tomto směru jde dle žalobkyně odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné, nenachází též jakékoli vypořádání se s důkazy. Dle žalobkyně došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu. V rozhodnutí chybí úvahy, jak se žalovaný vypořádal s důkazy. Hlavní část argumentace žalovaného, kterou je její příběh negován, je dle žalobkyně nepřesvědčivá. V této souvislosti žalovaný používá slovní obraty, při kterých uvádí, že je přítomnost ozbrojených sil Ukrajiny možné „více či méně“ zaznamenat jen v okresech hraničících s Doněckou oblastí, kdy žadatelka z takovéto oblasti pochází, přičemž k otázce radikálních domobran uvádí, že „relativně rychle“ zmizely a v současné době se v oblasti „v nijak zvýšené míře“ nepohybují. K pozici běžného občana žijícího v předmětném regionu pak rozhodnutí uvádí, že běžní občané se „pravděpodobně mohou setkávat s kriminalitou“.
4. K incidentu, v rámci kterého bylo rodině žalobkyně ze strany státu vyhrožováno újmou či znásilněním, rozhodnutí uvádí, že tyto výhružky nebyly uvedeny v život, což však z pohledu žalobkyně nijak nezmírňuje obavy z toho plynoucí, přičemž dále rozhodnutí žalobkyni vyčítá, že si na nastalou situaci oficiální cestou nestěžovala, zatímco ponechává stranou odkaz žalobkyně na stanovisko známého policisty, které v ní probudilo přesvědčení, že by tento postup nic pozitivního nepřinesl.
5. Nevyhovění žádosti o udělení mezinárodní ochrany má dle žalobkyně pro dotyčného významné důsledky. Má proto za to, že by takový postup měl být za situace, kdy jsou obavy žadatele prokazatelně liché, a v případě vycestování do domovského státu nehrozí žádné nebezpečí, tj. musí být nad jakoukoliv rozumnou pochybnost bezpečně prokázáno, že prezentovaný příběh není azylově relevantní. V případě žalobkyně však napadané rozhodnutí tyto cíle nenaplnuje, neboť se opírá o předpoklady relativního rázu, které nemohou poskytovat jistotu stran bezpečnosti žalobkyně a její rodiny.
6. Žalobkyně je názoru, že není namístě odkazovat na konfliktnost situace v Doněcké oblasti a bezpečnost válkou nezasážených regionů, pokud pochází z regionu nacházejícího se pouze 4 km od Doněcké oblasti. Žalobkyně dále uvedla, že v době největší eskalace konfliktu, kdy nebylo zřejmé, zdali se konflikt rozšíří na celé území Ukrajiny, či se vyvine v mezinárodní válku, se uchýlila do Ruska, kde se narodila její dcera, což jí později zapříčinilo související diskriminaci, a to nejen od soukromých subjektů, ale i orgánů států, přičemž zmínila incidenty při hraničních kontrolách a nechť státu plnit zákonnou povinnost a poskytnout žalobkyni příspěvky na dítě narozené v Rusku. Odmítnout tuto

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

argumentaci s odkazem na to, že žalobkyně nevyčerpala veškeré opravné prostředky, de facto znamená doporučení, aby nejprve vedla mnohaletou bitvu, v rámci které vyčerpá veškerou paletu opravných prostředků, a teprve poté bude uznáno, že se vůči její rodině chová domovský stát diskriminačně, byť tento projev je seznatelný již z nalézacího rozhodnutí.

7. Žalobkyní doložené důkazy stran bojovníků Azova zůstaly nevypořádány, a tudíž není možné nalézt v odůvodnění rozhodnutí soudem požadovanou úlohu stran propojenosti těchto složek se státní mocí. Postupy agresivních domobran, které žalobkyně dokládala články o upalování osob či sympatiím těchto složek s nacismem, zůstaly bez hlubšího vypořádání. S ohledem na vše shora uvedené žalobkyně uvádí, že pokládá napadané rozhodnutí za období předcházejícího rozhodnutí žalovaného, přičemž je toho názoru, že rozhodnutí nereaguje na požadavky městského soudu, nevypořádává se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí a vlastní úvahy zakládá toliko na spekulativních závěrech, které v žadateli neprobouzejí důvěru v to, že by mu v případě návratu do domovského státu nehrozilo relevantní nebezpečí, a že by byl schopen ochránit svoji rodinu, jejíž součástí jsou i nezletilé děti.
8. Ačkoliv je pravdou, že 22 dalších regionů Ukrajiny nejsou zasaženy probíhající válkou, tak se odůvodnění napadaného rozhodnutí nevypořádává s možnou diskriminací žalobkyně i v těchto ostatních regionech, a byť se její rodina řadí k rusky hovořící menšině, rozhodnutí se omezuje toliko na konstatování, že je taktéž schopna domluvit se v ukrajinském jazyce, což byť je pravdou, dle mínění žalobkyně příliš nesouvisí s obavami, které pociťuje s ohledem na skutečnost, že se řadí k rusky hovořící menšině či že se její dcera narodila v Rusku.
9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Námitky žalobkyně a jejích nezletilých dětí pokládá žalovaný za obecně formulované. Žalovaný se domnívá, že se dostatečně zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině a došel k závěru, že ji nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle zákona o azylu. Tamní situaci nelze považovat za totální konflikt. Probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Žalobkyně a jejích děti se zhoršená bezpečnostní situace nijak netýká. Žalobkyně dále namítala diskriminaci ze strany státních orgánů Ukrajiny, když ji nebyly vyplaceny přídavky na dceru s odůvodněním, že na přídavky nemá nárok. Žalovaný má za to, že z toho nelze usuzovat diskriminaci tak, jak ji popisuje ustanovení zákona o azylu. Žalobkyně poukázala pouze na jediný incident, ze kterého se nedá usoudit, že by se jednalo o cílovou a dlouho trvající diskriminaci její osoby ze strany státních orgánů Ukrajiny. Z výpovědi žalobkyně je navíc patrné, že situaci nikterak více neřešila. Dále uvedla, že se její druh dostal do konfliktu s opilými vojáky sloužícími na vojenské základně, která sídlí nedaleko jejich vesnice, a kteří jej uráželi, vyhrožovali a ohrožovali zbraní kvůli jejich pobytu v Ruské federaci, a zjišťovali, proč také nebojuje. Jak však bylo patrné z výpovědi žalobkyně, sama nikdy s uvedenými osobami problémy neměla, pouze v této souvislosti informovala svého přítele o jemu určených výhrůžkách. K tomu žalovaný uvádí, že obdobně jako v případě údajné diskriminace její osoby ze strany státních orgánů Ukrajiny měla možnost využít právních prostředků na ochranu svých práv. Stanovisko známého policisty, které v ní probudilo přesvědčení, že by ji tento postup nic pozitivního nepřinesl, žalovaný považuje za irelevantní. Žalobkyně také výslovně sdělila, že v době jejich pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

ve městě Berdyansk, kde žili v době před odjezdem do ČR, už žádné podobné problémy neměli. V ČR si rodina potřebovala legalizovat pobyt.

10. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyloučeny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
11. Žalovaný vydal dne 2. 2. 2017 rozhodnutí č. j. OAM-84/ZA-ZA11-BE04-2016, kterým žalobkyni mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou podanou ke zdejšímu soudu. Ten následně rozsudkem ze dne 30. 10. 2018 č. j. 2 Az 16/2017-85 napadené rozhodnutí zrušil. Zdejší soud shledal nedostatečným odůvodnění žalovaného ve vztahu k aktuální situaci v regionu. Poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v jeho rozsudku ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016-87. Uvedl, že bylo povinností žalovaného si obstarat takové informace o zemi původu, které by umožnily posoudit, jakým způsobem působí ozbrojené skupiny v regionu žalobkyně a do jaké míry se tyto skupiny dopouštějí represí vůči ruskojazyčnému obyvatelstvu, a jakým dalším případným rizikům jsou ruskojazyčné osoby vystaveny. Žalovaný pochybil, pokud si neobstaral adresné podklady, zda se dopady konfliktu neprojevují rovněž v bydlišti žalobkyně, jejíž rodina bydlela pouhé 4 km od hranice s Doněckou oblastí. Bylo třeba se zabývat jak následky konfliktu samotného, tak i ohrožováním civilistů příslušníky ozbrojených skupin, zkoumání, a to tím spíše, že jde o rodinu s malými dětmi. Tvzení žalovaného o tom, že Berdyansk není zasažen střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců, nemůže postačovat. Soud také uvedl, že nelze odmítnout provést jako důkaz žalobkyní doložené dokumenty s odůvodněním, že ty se nedotýkají přímo žalobkyně. Podle soudu byl žalovaný dále povinen zkoumat, zda žalobkyně a její rodina nepatří k sociální skupině ruskojazyčného obyvatelstva ohrožené možností pronásledování. Žalovaný se ani nepokusil zkoumat, zda na území státu původu dochází k vyčleňování skupiny obyvatel, kteří mají obdobné atributy jako žalobkyně a zda je tato skupina takto okolím vnímána. K tomu poukázal na skutečnosti uváděné žalobkyní při výpovědi nasvědčující možným problémům z důvodu příslušnosti žalobkyně k ruskojazyčnému obyvatelstvu. Ke konfliktu s vojáky žalovaný mj. uvedl, že tyto problémy se týkaly partnera žalobkyně. Dle soudu žalovaný pochybil, když nezkoumal, zda žalobkyní zmiňovaní ozbrojenci nejsou propojeni s ozbrojenými složkami Ukrajiny, a tedy zda se může jednat o státní původce pronásledování. Co se týče vyčerpání vnitrostátních prostředků, poukázal soud na tvrzení žalobkyně o tom, že kamarád partnera žalobkyně, který pracuje jako policista, sdělil, že nemá smysl se v obdobných případech nikam obracet. Soud také poukázal na to, jaká kritéria je třeba zkoumat v případě vnitřního přesídlení a potvrdil závěr žalovaného o tom, že obava z nástupu do armády, není azylově relevantní. Následně byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost kasační stížnost žalovaného, a to usnesením č. j. 10 Azs 283/2018 – 31 ze dne 22. 5. 2019. NSS uvedl, že neshledal žádné pochybení soudu. Podotkl, že rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016-87, ze kterého soud vyšel, stanovil požadavky, kterým musí žalovaný dostát při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané ruský mluvícím občanem Ukrajiny, který se nachází v obdobné situaci jako žalobkyně.
12. Žalovaný následně vydal dne 28. 11. 2019 nové rozhodnutí, kterým opět rozhodl o tom, že se žalobkyni mezinárodní ochrana v žádné formě neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení a po zhodnocení uvedených skutečností dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
14. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
15. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
16. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
17. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
18. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
19. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
20. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
21. Ve věci je relevantní především otázka posouzení bezpečnostní situace na Ukrajině. Podstatou žalobních námitek žalobkyně je, že má za to, že žalovaný se dostatečným způsobem s touto otázkou nevypořádal. Žalobkyně a její rodina pobývala v Záporožské oblasti, přičemž partner žalobkyně zde zaznamenal před odjezdem z vlasti konflikt s vojáky, kteří mu měli vyhrožovat. Současně se žalobkyně také domnívá, že se s rodinou nemůže vrátit rovněž z důvodu hrozící diskriminace, neboť hovoří i rusky a její dcera se narodila v Rusku.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

22. Žalovaný dospěl po posouzení žádosti žalobkyně k závěru o tom, že žalobkyně se může s rodinou vrátit do své domovské oblasti (Záporožská oblast), která byla žalovaným shledána jako spadající pod kontrolu ukrajinské vlády, a tedy bezpečnou. Taktéž možnosti vnitřního přesídlení jsou podle žalovaného v zemi standardní.
23. Přestože soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení posuzuje v mezích uplatněných žalobních bodů a vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, není takový postup bezvýjimečný a za určitých okolností může dojít k prolomení tohoto principu. Konkrétně soud v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017-30, nebo dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015-35) zohlednil při přezkumu napadeného rozhodnutí okolnosti, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí, kdy od 24. 2. 2022 na velké části území Ukrajiny vypukl mezinárodní ozbrojený konflikt. Přestože žalobkyně na tuto skutečnost nepoukázala, městský soud k ní přihlédl z vlastní iniciativy. Přihlédl přitom k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27, v němž Nejvyšší správní soud připustil, že mohou nastat určité zcela specifické situace, za nichž by byly soudy ve správním soudnictví povinny přihlédnout i k okolnostem nenamítaným žadatelem o mezinárodní ochranu, a to např. vypuknutí válečného konfliktu na celém území země původu žadatele o mezinárodní ochranu.
24. Žalovaný při posouzení bezpečnostní situace v zemi vycházel z podkladů, které uvedl na straně 8 svého rozhodnutí. Konkrétně vycházel z Informace OAMP – Ukrajina, Situace v zemi - Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. 4. 2019, Informace MZV ČR č. j. 131227-6/2019-LPTP – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti – Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 15. 8. 2019, Informace MZV ČR č. j. 107283/2016-LPTP – Možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci ze dne 25. 7. 2016, Informace OAMP – Ukrajina – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 15. 7. 2019, Informace OAMP – Vnitřně vysídlené osoby – Aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence ze dne 20. 2. 2019, Informace MZV ČR č. j. 131249/2018-LPTP ze dne 25. 10. 2018 – Bezpečnostní situace v Záporožské oblasti – Dopad přítomnosti ozbrojených sil Ukrajiny a dobrovolnických praporů na místní obyvatelstvo.
25. Vypočtené informace byly sice aktuální v době rozhodování žalovaného (listopad 2019), avšak nemohou reflektovat skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí. Je konkrétně třeba zohlednit, že v zemi původu žalobkyně došlo po vydání rozhodnutí k významné změně poměrů, kdy v zemi probíhá válečný konflikt, přičemž tato skutečnost je nesporná a obecně známá. Za nynější situace je zjevné, že Ukrajinu za bezpečnou zemi považovat nelze. Stávající závěr žalovaného o tom, že se může žalobkyně i s rodinou bezpečně navrátit do domovské oblasti, kterou je Záporožská oblast, v nových podmínkách nemůže bez dalšího zkoumání obstát. Na místě je rovněž zkoumání možnosti vnitřního přesídlení do některé z jiných oblastí.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

26. Vzhledem k tomuto závěru se soud blíže nezabýval jednotlivými žalobními námitkami, v nichž žalobkyně upozorňovala především na možné nedostatky bezpečnostní situace v Záporožské oblasti, respektive v části této oblasti nedaleko od hranic s Doněckou oblastí, kde žalobkyně s rodinou na Ukrajině pobývala. I pokud by závěry žalovaného o bezpečnosti oblasti, respektive možnosti žalobkyně obracet se na tamní státní orgány v případě problémů, byly v době rozhodování správné, v kontextu válečného konfliktu je zjevné, že nynější bezpečnostní situace na Ukrajině vylučuje posouzení této oblasti jako bezpečné podle stávajícího hodnocení. Soud se nezabýval ani námitkou ohledně možné diskriminace žalobkyně a rodiny v souvislosti s tím, že by mohla být považována za ruskojazyčnou osobu, neboť vzhledem k aktuální situaci v zemi bude nutné posoudit možnost návratu i vnitřního přesídlení žalobkyně znovu.
27. Žalovaný se při novém posouzení zaměří zejména na posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany, zda jsou dány důvodné obavy, že žalobkyni hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy z důvodu vážného ohrožení života civilisty nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v případě návratu do místa pobytu žalobkyně (tj. vesnice Berdianskoje a město Berdyansk v Záporožské oblasti). Žalovaný posoudí, zda míra svévolného násilí, kterou se vyznačuje ozbrojený konflikt na Ukrajině, dosahuje natolik vysoké úrovně, že existují závažné důvody domnívat se, že by žalobkyně (civilisté) v případě návratu do města Berdyansk v Záporožské oblasti, byla vystavena z pouhého důvodu své přítomnosti na území skutečnému nebezpečí vážné újmy. Žalovaný přitom zohlední různé skutečnosti, zejména intenzitu ozbrojených střetů, stupeň organizace proti sobě stojících ozbrojených sil a délku trvání konfliktu, územní rozsah situace svévolného násilí, skutečné místo pobytu žalobkyně v případě jejího navrácení do země původu, úmyslné napadání civilistů válčícími stranami (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 10. 6. 2021, ve věci *CF, DN, C-901/19*, bod 43), a také poměr obětí v dotčené oblasti a celkovým počtem jednotlivců, např. podle informací Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o civilních obětech na Ukrajině, dostupné z: <https://ukraine.un.org/en/resources/publications> (rozsudek SDEU ve věci *CF, DN*, body 31-37). Shledá-li žalovaný, že žalobkyni ve městě Berdyansk hrozí vážná újma, posoudí v souladu s rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011-108, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74 a ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93 možnost využití alternativy vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. Podle tohoto rozsudku při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení. Žalovaný ve smyslu uvedené judikatury zohlední mimo jiné i aktuální stanovisko UNHCR k návratům na Ukrajinu. Dle stanoviska UNHCR k návratům na Ukrajinu z března 2022 s ohledem na nestabilní situaci na celém území Ukrajiny UNHCR nepovažuje za vhodné odepřít mezinárodní ochranu Ukrajincům na základě alternativy vnitřního útěku nebo přemístění (bod 8 stanoviska, dostupné z: <https://www.refworld.org/docid/621de9894.html>).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

28. Soud z důvodů shora uvedených napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z důvodu, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, kdy žalovaný je vázán výše vysloveným názorem soudu.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně byla ve věci úspěšná, nicméně soud přesto rozhodl o nepřiznání náhrady nákladů, a to z důvodu, že rozhodnutí zrušil z důvodu změny okolností v zemi původu, resp. změny bezpečnostní situace, které nemohla předvídat žalobkyně ani žalovaný. Žalovanému náhrada nákladů nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. 4. 2022

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.